

оказа да е служилъ въ 4 п. Самоковска дружина, въ която азъ почнѣхъ службата си и ме познавалъ добръ. Случая ме доста зарадва и на минутата помислихъ, че самата сѣдба ми дойде на помощъ. Оттеглихъ го настрана, дадохъ му една петолевка заедно съ писмото.

— „Земи тези нѣща, — казахъ му, — паритѣ за тебе си задържъ, а писмото ще го занесешъ на Негово Височество въ Софил. Още тази нощъ ще тръгнешъ и сутрѣ на съмнуване, ще се опиташъ да извикашъ нѣкого отъ тѣлохранителитѣ, които всѣкога стоѣтъ при входа въ двореца и като се яви при тебе, ще го молишъ да те заведе лично при Негово Височество, Комуто искашъ да кажешъ само двѣ думи много важни за Него. Като те заведе при Него, ще се поклонишъ и ще Му дадешъ писмото; Той ще те награди повече. Ако телохранителя не ти повѣрва и почне да се съмнява въ тебе, то позволи му да те разтърси по дрѣхитѣ и да види, че въ тебе нѣма нищо подозрително, покажи му писмото, което искашъ да дадешъ на Княза. Ако и този планъ не се удаде, почакай на улицата, когато Княза ще излѣзе отъ двореца за разходка, както прави всѣки день, приближи се и Му подай писмото. По такъвъ начинъ Той приема прошения отъ народа. Азъ ще се научъ прѣди ти да дойдешъ и ако си извършилъ сполучливо, още петъ лева ще ти дамъ. Доволенъ ли си съ десетъ лева отъ мене?

— „Мене ми стига да изпълнѣ това, което ми казвате; азъ съмъ служилъ при васъ. И тия пари, които ми дадохте, сѣ много, защото ще изгубѣ най много два дни“.